so načelovali družinski poglavarji. Vsa plemena je zedinil kralj Gorm okoli leta 936. v eno državo. Prvotne državne razmere so bile kolikor mogoče enostavne. Prebivalci niso poznali nikakega stanovskega razločka, kajti vsi so bili svobodni kmetje ter si kot taki sami volili kralja. Ko je bil novi kralj izvoljen, so prišli kmetje skupaj in se mu

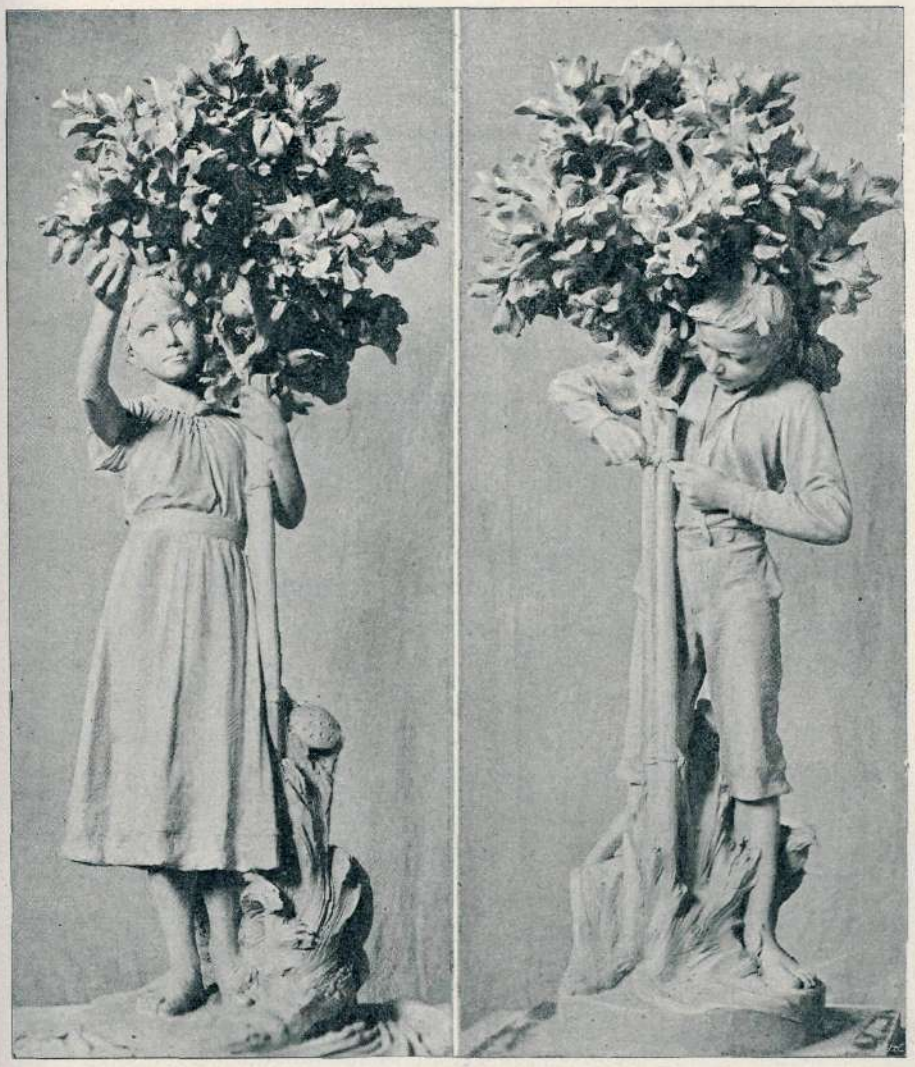

SADJARSTVO. V. SUHOMEL.

poklonili na otoku Seeland, kralj jim je pa moral obljubiti, da se bo ravnal po starih postavah in spoštoval pravice podložnih. Davkov jim ni smel nakladati, a zato so mu kmetje prostovoljno dajali, česar je potreboval. Seveda je dobilo patriarhalično razmerje med vladarjem in ljudstvom drugo obliko.

Med danskimi kralji je posebno znan Knut, s pridevkom „Sveti". On je mnogo storil za razširjenje krščanstva in umrl mučeniške smrti leta 1086. Prav tako se časti kot svetnik tudi kralj Erik, ki je peljal križarsko vojsko v Palestino, pa se ni vrnil več živ nazaj. Umrl je na otoku Cipru (1104). Ker so bili polabski Slovani, prebivajoči na obalih Baltiškega morja, danski sosedje, sta si prišla oba naroda večkrat navskriž. Podlegli so Slovani. Kralj Valdemar I., ki je vladal od leta 1157. do 1182., jih je pregnal z njihovih posestev, vzel jim otok Rujano in razdrl ondotni tempelj boga Svetovida. Znamenit odlomek v danski zgodovini je združenje vseh treh skandinavskih držav: Švedije, Norveškega in Danskega v eno celoto. Izvršilo se je dne 20. julija 1397 v pomorskem mestu Kalmar v jugovzhodni Švediji, odtod ime kalmarska unija. Česar niso mogli doseči kralji, je dosegla kraljica Margareta. Nasprotniki so jej sicer rekli „kralj brez hlač", toda pogumna Margareta je pokazala svojo žensko odločnost in dosegla uspeh, s katerim se niso mogli ponašati prejšnji vladarji. Sklicala je poslance vseh treh držav v Kalmar, kjer se je določilo, da naj imajo te tri države samo enega kralja. Čeprav ni